

Inguna Dimante

SKAISTUMA IMPĒRIJA

ZVAIGZNE

821.174-31

Di 054

Arņa Kilbloka vāka dizains

Vākam izmantots attēls no adobe stock/starush

Inguna Dimante

SKAISTUMA IMPĒRIJA

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*

Redaktore *Gundega Sēja*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-3945.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Inguna Dimante, 2019

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-8177-4

– Ņemam? – Aivis atvēra plaukstu, ievilkdams lūpās šarmanti bezkaunīgu smaidu. Linda satvēra un pagrozīja pirkstos papīra kvadrātiņu.

– Šādu redzu pirmoreiz... Jānorij? – Skaistā seja uzticīgi pavērās draugā, bosā. Jo Aivis Bairēns ir divi vienā: gan Lindas Kāravas boss, gan draugs. Dažreiz ballītēs Linda iemet mutē tabletīti – pēdējo viņa atcerējās rozā. Krāsas variēja, bet nemainīgi sagādāja eiforiju. Aivim tā patika. Lindai arī. Iedrošinādams Aivis izvilka no kabatas identisku kvadrātiņu sev.

– Vispirms uzliec uz mēles, lai izkūst, beb. Lidojums būs skurbinošāks, tu redzēsi. Nebaidies, no rīta viss būs normāli. Kā vienmēr. Tu taču man uzticies?

– Protams. – Viegļajā miglā, kas patīkami tinās galvā, izzuda nez no kurienes pirmīt uzaususi pārāpzinīgā doma, ka rīt no rīta vajadzētu iet uz lekcijām. Gan jau aizies, ja gribēs. Bet Aivja acīs Linda nevēlas izrādīties maza skolas meitene, tāpēc apburoši pasmaidīja (viņa zina, kādu tieši smaidu Aivis kāro) un uzlika piesūcināto papīriņu uz mēles. Aivja brūnīgi tumšās acis vēroja, kā viņa to norij. Vīrieša pirksts pār kaklu sekoja kustībai rīklē, kad Linda uzdzēra virsū pasniegto malku – drusku steidzīgi, lai nemaz un nekādā apziņā šobrīd neielauztos mammas nosodošā fizionomija. Sencīši dzīvojuši pliekanā un plakanā laikmetā, mūždien kāvušies ar problēmām, viņu galvas

iecirstas vecas dogmas par pareizu dzīvi. Viņi vienkārši nav spējīgi ieraudzīt moderno pasauli.

Telpa ap Lindu izpletās, sajūtas saasinājās. Aivja rokas – tikpat nekautras kā lūpas –, katrs pieskāriens, raisot vaļā apģērbu, satraucoši kairināja.

– Saki, ka es esmu ģeniāls, – Aivis jokodamies pavēlēja.

– Jā-ā-ā! – Linda baudā ievaidējās, kad tika nolaistas krūstura lencītes un vīrieša mute caur audumu tvēra krūts-galu. – Tu esi ģeniāls.

– Vēl. Saki to vēl, beb. – Viņš uz mirkli pieplaka meitenes lūpām, neļaujot prasīto izsacīt, plaukostas atbrīvoja viņas krūtis. Pēc mirkļa vīrieša rokas norullēja biksītes.

– Ģeniāls, ģeniāls! – mute padevīgi čukstēja.

– Skaļāk! – viņš uzstāja, atrāva bikšu priekšu un izvirzīja piebriedušo locekli. Aplika tam meitenes plaukstu.

– Ģ-e-n-i-ā-l-s! Ģ-e-n-i-ā-l-s! – Ar katru izkliegtu skaņu viņš kļuva milzīgāks un stingrāks, gatavs ievest Lindu nirvāniskā lidojumā, kurā var nedomāt par rītdienu.

Nakti Lindu sagrāba drebuļi, it kā viņa būtu nokļuvusi ledus gūstā.

– Šausmīgi auksti, vai logs ir vaļā? – Viņa piespiedās Aivim.

– Tu trīci, beb. Neliela reakcija, tas pāries. Pacelies, padzeries ūdeni. – Aivis pielika glāzi pie Lindas lūpām, un viņa to aizgūtnēm tukšoja. – Ir tikai pieci. – Virietis pasniedzās līdz telefonam. – Vēl varam gulēt. No rīta būs labāk. – Aivis viņu cieši pieklāva, aukstuma sajūta mazinājās, un Linda iemiga.

Citā pilsētas kvartālā, sašļukusi uz virtuves ķebļa, Dita Kārava izklaidīgi virs galda svārstīja rokā sāls

beramtrauciņu. Vakariņu katlam viņa bija gādīgi aptinusi dvieli. Smieklīgi un lieki! Lindas šonakt atkal nebija mājās.

Sāls pabira uz galda, un sieviete to pastumdīja ar pirkstiem. Turpat mētājās kosmētikas reklāmas buklets. Uz vāka Linda Kārava – skaista un noslēpumaina, vizoši gludu ādu, intensīvi zilām, maģiski pievelkošām acīm. Viegli salmu krāsas mati, galvai pieliecoties, atkrituši pār vienu plecu.

Ditas acīs saskrēja asaras, veroties savas meitas brīnišķīgajā attēlā, zem kura izcēlās lieli burti: *MEADOW TOUCH BEAUTY*. Sāls bira uz galda un Ditas pirkstiem. Turpat gulēja paciņa diazepāma. Dzeltenais medikaments kaut cik līdzēja izgulēties. Sākumā Dita bija lietojusi pa pustabletītei, nu jau vajadzīga vesela. Un ar visu to viņa jutās sanīkusi un pārgurusi. Vainīgs izmisums. Vai tas ko dotu, ja Dita piezvanītu bijušajam laulenim un pasūdzētos par kopīgo meitu? – *Tava audzināšana!* – vīrietis pārmetu.

Bet viņa bija centusies labi audzināt savu mazo Lindiņu: ņēmusi klēpī un mīļojusi, viņām bija kopīgas nodarbošanās un ekskursijas, Linda bija apmeklējusi pulciņus. Abas bija aizrautībā kalušas Lindas studiju plānus. Meitene teicami mācījās un iestartēja matemātiķos. Bet ne jau lai kļūtu par skolotāju kā māte. Linda virzīsies uz zinātni, studēs maģistrantūrā un doktorantūrā. Izmantos savu potenciālu starptautiskos projektos. Tad uzradās Toms – normāls, domājošs, patīkams jauns cilvēks. Viss mainījās, kad Lindu ieraudzīja kosmētikas firmas *Meadow Touch Beauty* fotogrāfs un viņa satika Aivi Bairēnu.

Ditai Kāravai bija kauns skolā stāstīt par meitas lejupeļi. Jo no ārpuses tā neizskatījās. No malas likās, ka meita izvilkusi lielo dzīves trumpi. Saspīlētās attiecības,

rupjība, mācību pamešana – par to zināja vienīgi Dita. Viņa beidzot bija saņēmusies sarunai ar skolas psiholoģi.

– Spriežot pēc simptomiem, es teiktu, ka iejauktas narkotikas, – kolēģe izteica minējumu.

– Nē! – Dita kategoriski noraidīja šādu pieņēmumu.

– Linda un narkotikas? Tas ir neiespējami!

– Linda un rupjības? Linda un augstskolas pamešana? Linda un naktis pie Aivja Bairēna? Vai tas tev likās iespējams?

– Ko lai es daru? – Dita bija izmisumā.

– Pašreiz neko. Nepārmet un necel kažķi. Izrādi prieku par Lindas panākumiem, nedod iemeslu izvākties no dzīvokļa. Svarīgi, lai tu būtu meitai blakus tajā brīdī, kad būsi viņai vajadzīga. Tas brīdis pienāks, un tad tu varēsi viņai palīdzēt, Dita.

Rīts atnesa dīvainu trauksmi.

– Man laikam vajag ripiņu. – Linda nekad pati nebija prasījusi, un Aivis apgalvoja, ka tās neizraisot atkarību. Esot uz sevi pārbaudījis nezin cik reizu, tiešām arī šorīt neizskatījās, ka uz vīrieti tās būtu atstājušas sekas. Bet Linda jutās slikti un lūdzošām acīm paskatījās uz draugu.

– Nē, Linda, tagad noteikti ne, – Aivis padrūmi noteica.

– Jāzina mērs, beb. – Viņš noglāstīja meitenes gaisīgos matus.

– Tikai šoreiz, Aivi. Man vajag... – Lindai trīcēja rokas.

– Nē, beb, nevajag. – Vīrietis stingri pieklāva meiteni, tomēr neatmaiga. – Es zinu, kad, ko un cik tev vajag. Tagad jāsigatavojas fotosesijai, varbūt pirms tās tev kaut ko iedošu. Vai arī pēc tam, redzēsim. – Viņš runāja noteicēja tonī. – Tagad es tevi aizvedīšu mājās. Paguli, sakopies.

Pēcpusdienā piezvanišu. Es gribu, lai mana meitene ir skaista. – Viņš pacēla Lindas zodu un skatījās viņai cieši acīs, ar otru roku turēdams viegli trīcošo augumu tik spēcīgi, ka sievietei gandrīz sāpēja. – Atpūties un esi skaista, – Aivis pavēlēja un noskūpstīja Lindu ar īpašnieka tiesībām. Viņai bija jāiztur vīrieša skatiens neraustoties un nenovēršoties. Viņam tā patīk, un Linda dara, kā viņam patīk, jo viņš ir gudrs un zina, kas Lindai ir nepieciešams. Šorīt viņai pirmo reizi bija tik grūti izturēt Aivja skatienu.

– Čau, mamm! – Linda mēģināja izturēties dabiski, veikli noraut mēteli un nozust savā istabā, klusībā pukodamās, ka māte ir mājās, nevis darbā.

– Nāc brokastīs! – Dīta aicināja.

– Man negribas ēst, mamm. Paēdu ar Aivi, – Linda mājās.

– Kā tad! – māte neticēja. – Šodien atkal neiesi uz lekcijām? – Viņa iestājās durvīs.

– Varbūt vēl aiziešu, ko tu mani tincini? – Meitene sāka nervozēt.

– Pulkstenis jau 10, uz kuru lekciju tad tu iesi? – māte neatlaidās.

– Ak Dievs, vai tu vari mani likt mierā? – Linda paaugstināja balsi. – Es negribu ēst, es negribu iet uz lekcijām, es negribu, ka tu te stāvi, es negribu ar tevi runāt! – Lindai trīcēja rokas, viņa vēlējās tikai vienu – apēst krāsainu zirnīti, kura viņai nebija. Alternatīva ir likties gultā un mēģināt iemigt. Aivis teica, ka tas palīdzēsot. – Es taču tev neprasu naudu! – Linda kļiedza uz māti. – Es pati nopelnu, es gribu pati dzīvot. Es tagad gribu gulēt, bet šeit tas laikam nav iespējams. Man laiks izvākties no tava

dzīvokļa! – viņa auroja ieplestām acīm, draudīgi tuvodamās durvīs sastingušajai sievietei.

– Nē, nē, Lindiņ, tas ir arī tavs dzīvoklis, – Dita uzreiz pielaidās. – Tev nekur nav jāizvācas. – Tonis kļuva teju lūdzošs. – Ej paguli, ja gribi. – Dita lēniem soļiem aizšļūca uz savu istabu.

– Mmm... Tavējais, Princesīt, – advokāts Arnis Celms noņurdēja un atvirzījās, lai sevišķi svarīgu lietu izmeklētāja Megija Hāne varētu aizsniegt telefonu.

– Nē-e, tavējais. – Sieviete gandrīz nepakustējās, tomēr melodija – uzbāzīga un neritmiska – beidzot izvilka no miega. – Abi telefoni! Abi telefoni zvana, Arni! – Megija pielēca sēdus. Vīrietis izgrūda nākamo nesaprotamo skaņu un centās sagrābstīt uzstājīgo ierīci. Tālrunu zvani šorīt bija izjaukuši tīkamo kārtību, kad atmostoties roka vēl varēja nesteidzīgi pārliecināties par siltajām, maigajām sievietes auguma līnijām. Patlaban viņas jaukumi bija aiztraukušies uz vannasistabu.

– Pāri septiņiem, Meg. Neuzlikām modinātāju. – Arnis krāmējās ap kafijas krūzēm, kad sieviete parādījās virtuves durvīs, ietinusies dvielī.

– Man Pipars brauc pakaļ. Slepkaivība, Arni, slepkavība! – Megija pietipināja un paķēra sagatavoto krūzi.

– Tu to saki tādā balsī, it kā būtu vinnējusi loterijā.

– Smadzenēm taču kaut ko vajag, kā teica vecais prokurors Bērziņš. Kapos guļot liķis. – Megijas pirksti veiklā kustībā izbužināja sagulētās, blondās matu cirtas.

– Cik pareiza vieta! – Arnis vēroja sievietes kustības.
– Kur tad liķim gulēt, ja ne kapos?